

ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΝ κ. ΑΛΕΞΗ ΠΑΛΛΗ

Ἐπειτα ἀπὸ τῆ διόρθωσιν ποὺ ἔκαμα ὁ ἴδιος ὅσο γιὰ τὸ χαρακτηρισμὸ τῶν στίχων ποὺ ἀνοίγουν τὸ «Θάνατο τῶν θεῶν» στὸ «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου», κάθε λόγος περιττὸς γι' αὐτούς. Τὸ ἴδιο, ἂν τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος τοῦ κομματιοῦ ποὺ ἀρχίζει : «Ποῦ εἶναι ἡ Ἀλήθεια ;» φτάνει στὸ ἰδανικὸ ποὺ ἔχει ὁ κ. Ἀλέξ. Πάλλης γιὰ τὴ φιλοσοφικὴ ποίησιν, σ' ἐμένα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ περισσέβει. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σπαῶσαι εἶναι τὸ πὼς ἀπὸ τὴ σοβαρότητα τοῦ ποιητῆ τῆς «Ἰλιάδας» καὶ τοῦ «Κανάρη» περίμενε, πρὶν βιασθεῖ νὰ συμπεράνει ποιά εἶναι φιλοσοφικὴ ποίησιν γιὰ μένα, νὰ λάβαινε τὸν κόπο νὰ προσέξει ἂν στὸ τελευταῖο ση μείωμά μου γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Πηλαμά ἢ σὲ ἄλλα δημοσιεύματά μου σ' αὐτὸ τὸ φύλλο εἶπα ἢ ἄφισα νὰ νοηθεῖ πὼς ποιητικὴ φιλοσοφία γιὰ μένα εἶναι ἀλόγια μπερδεμένα σὰν τῆς τρελλῆς τῆ μαλλιά». Ἄν τὸ τελευταῖο τοῦτο εἶναι πράγματις τὸ χαρακτηριστικὸ τῶν «στίχων τοῦ Νίτσε», ἀφίνω τὸν κ. Ἀλέξ. Πάλλη νὰ τὰ ξεμπλέξει μὲ ἄλλους περσότερο ἀπὸ μένα θαυμαστὲς τοῦ γερμανοῦ φιλοσόφου. Ἐγὼ μὴ μόνον ἀξίωση θὰ εἶχα : Ὅχι νὰ συμφωνῆσει ὁ κ. Ἀλέξ. Πάλλης στὸ πὼς ἐνοῶ ἐγὼ τὴ φιλοσοφικὴ ποίησιν, ἀλλὰ νὰ καταδέχονταν νὰ προσέξει πὼς ἴσα ἴσα στὰ «μπερδεμένα λόγια» τοῦ μεγαλύτερου μέρους ἀπὸ τὸ «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου» δὲ βρῆκα τὴν ποιητικὴν ἔκφρασιν καὶ τὰ ἀρνήθηκα πὼς εἶναι ποίησιν καὶ ἴσα ἴσα τὸ ξερὸ, τὸ δίχως ποιητικὴν πνοήν, δίχως πρωτοτυπία καὶ ὁμορφία στιχοῦργημα φιλοσοφικῶν ἰδεασμάτων ἄλλων, σὲ δόση μάλιστα ἀρκετὴ καὶ τοῦ Νίτσε, δέχθηκα ἐπιφυλαχτικὸς νὰ τὸ πιστίσω πὼς εἶναι σοβαρὴ φιλοσοφικὴ ποίησιν, καθὼς θέλει νὰ λέγεται.

Μόναχο, 20-4-10.

ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟΝ ΚΑΜΠΟ

Στὸν κάμπο τ' Ἀπριλιάτικα τὰ πλούτια. Τὰ σιτάρια
Καὶ τὰ χλωρὰ τριφύλλια,
Κοι κερασιῆς ἀραδιαστὲς μ' ὀλιάνθιστα κλωνάρια
Κοι παπαροῦνες ἄλικες σὰν τ' ἄλικα τὰ χεῖλια.

Καὶ νά, κ' οἱ ἐλιές οἱ πράσινες ποὺ ἰσκιώνουν τ' ἀφοδέλια

καὶ νὰ φωνάζουν.

Τώρα ἦταν παρήτοιμοι νὰ χαλάσουν τὴν πόρτα τοῦ ἀγιογράφου καὶ νὰ χυμῆσουν στὸ σπῆτι καὶ νὰ τελειώσουν. Ἀλλὰ αὐτὴν τὴ στιγμὴ ἐφανερώθηκε στὸ παράθυρο ἡ Μαρία κλαιάμενη, κ' ἔκραξε τὰ ἀδέρφια τῆς μὲ τὸνόμα τους τρέμοντας ὅλη.

«Βασίλη, Σπύρο, Πέτρο!»
«Ἠσυχί, παιδιὰ» εἶπε ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τὰ δέφια τῆς στοὺς συντρόφους τοῦ καθίστα μίαν στιγμὴ νὰ ἰδοῦμε τί πρέπει νὰ γένει· ἀλλάζουν βλέπετε τὰ πράγματα.»

«Πὼς ἀλλάζουν» εἶπε ὁ Κώστας βαρῶντας μὲ τὴν κάσσα τοῦ ντουφεκιοῦ του τὴν πόρτα ἀθ' γένει τέλος ἀπόψε.»

«Βασίλη» ἐφώνησε πάλι ἀπὸ τὸ παράθυρο ἡ Μαρία

«Καλὰ ἔκαμες» τῆς ἀποκρίθηκε ἀεπρόλαβος· εἶναι καὶ ἡ ἄλλη στὸ καλύδι· στέκω μέσκα τώρα· εἶναι αὐτοῦ ὁ Γιώργης ; σ' ἐδέχτηκαν ;»

«Ναί» εἶπε ἐκείνη κουνώντας τὸ κεφάλι.

«Πάμε σπῆτι μας, παιδιὰ» εἶπε πάλι ὁ Βασίλης «ἡ ἀδερφή μας ἐπαντρήθηκε, εἶναι τώρα σὲ καλὰ χεῖρα.»

«Πὼς ;» τοῦ ἀπάντησε ἀγροικὰ ὁ Κώστας

Καὶ πέρα οἱ ἀργοὶ κ' εἰρημικοὶ τῶν καλυβιῶν καπνοὶ
Καὶ σὰν τὸ κρούσταλλο νερὸ βελάσματα καὶ γέλια,
Ὅλη τῶν κάμπων ἡ ζωὴ ἡ παλιά, ἡ παντοεινὴ.

Κ' ἐγὼ διαβάτης, δουλευτῆς ποὺ τὸν πικρὸν ἰδρὸ μου
Στὴ μάννα τὴν ἀσβολερὴ τὸν στράγγιζα γιὰ χρόνια,
Ἀναγελῶ τὴ μοῖρα μου, τὰ γέρα, τὸ χαμὸ μου
Καὶ χαίρομαι μὲ τὰ πουλιὰ καὶ μὲ τὰ χελιδόνια.

Κι ἂν λείπω τί ; Σαναγροῦν τὰ πάντα τὸν Ἀπρίλη.
Κάποιος θάρθῃ τ' ἀλέτρι μου ν' ἀρπάξῃ μὲν ἡμέρα
Νὰ τραγουδήσῃ τὴν ἀγῆ, νὰ γύρη μὲ τὸ δαῖλι,
Ψυχὴ κι αὐτὸς σὰν τὴ ψυχὴ τῶν ἰσκιῶν καὶ τ' ἀγέρα.

Βραχώρι. |

ΜΑΞΙΜΟΣ ΔΩΡΟΣ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

(Σελίδες ἀπὸ τὸ καινούριον σφουγγαράδικο ρομάντζο «Στὸ ἄλμπουρο»)

Ὁ καφετζῆς ἐκλείσει τὰ παράθυρα τοῦ μαγαζιοῦ κι ἄφησε μόνον τὴ μισὴ πόρτα ἀνοιχτὴ (γιὰ νὰ μπαίνει μέσκα ὁ κόσμος.

Ἐίχε νυχτώσει. Πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα μὴ σημαίτσα κυμάτιζε στὸ σκοτάδι. Ἐνα φαριάρκι κρεμασμένο ἀψηλὰ φώτιζε θαμπά.

Μέσκα στὸ μαγαζὶ ὁ Στέφανος, ποῦχε ρθῆ κείνες τὶς μέρες στὸ νησί, περπατοῦσε ἀνήσυχος. Ἡ ὄρα περνοῦσε. Κάποτε ζύγωσε τὸν καφετζῆ που στεκόταν ὀρθὸς στὴν πόρτα καὶ το.ε. ρώτησε.

— Μὰ γιατί δὲν ἐρχονται ;

— Θὰ ρθοῦνε ἀργότερα. Ἐχουνε καὶ τὶς δουλειές τους οἱ ἀνθρώποι. Παράμωνῃ Χριστοῦγεννα κιόλας . . . τοῦ ἀπάντησε κείνος.

Ὁ Στέφανος ξανάρχισε τὸ περπάτημα νευρικός μὲ κάτι χερνομῆες ἀλλόκοτες.

Μία λάμπα κρεμότανε στὸ ν-αθάνι μ' ἕνα ψιλό σκονί. Οἱ μῦγες πήχτρα πάνω του ναρκωμένες ἀπὸ τὸ κρῦο . . .

Ὁ Στέφανος εἶχε ρθῆ στὸ νησί νὰπαγγεῖλη τραγοῦδια.

Ἐίχε καθαρογράψει μὲ τὸ χέρι του σὲ κόλλα χαρτὶ κατὶ μικρὰ προγράμματα μὲ τοὺς τίτλους τῶν τραγοῦδιῶν ποὺ λογάριζε νὰπαγγεῖλη, τὰ κόλλησε ὁ ἴδιος μὲ τσιρίσι στοὺς τοίχους τῶ δρό-

«ἐσεῖς θὰ κάμετε χαρές, καὶ θάχουμε ἐμεῖς ὅλη τὴ ντροπή ;»

«Ἡ ἀπόφασις εἶναι νὰ σκοτωθεῖ ἀπόψε !»

«Κι' ἂ δὲ γένει ἀπόψε, αὔριο !»

«Σύρτε στὸ σπῆτι σας» εἶπαν πολλοὶ ἀπὸ τὸν κόσμον.

«Θὰ σκοτωθοῦνε τώρα συνκατοί τους» εἶπαν μερικοὶ ἄλλοι.

«Ἀμέτε στὸ καλὸ, παιδιὰ» εἶπαν οἱ περισσότεροι.

«Ποιὸς θὰ κοτῆσει νὰ τὸν ἀγγίξει» εἶπε τώρα ὁ Βασίλης φοβερίζοντας.

Οἱ δύο φάρες ἐχωριστῆκαν κ' ἐσταθῆκαν καταμέτωπα. Οἱ δικοὶ τῆς Μαρίας ἦταν οἱ περισσότεροι.

«Πάμετε νὰ κοιμηθοῦμε, παιδιὰ» εἶπε πάλι ὁ ἕνας τους.

«Ναί, ναί, ἀμέτε στὸ καλὸ» ἐφώνησε ὁλος ὁ κόσμος.

«Θέλουμε τὴν τιμὴ μας» εἶπε ὁ Κώστας.

Ὁ ζωγράφος ἐκοίταξε κι' ἄκουε ὅλα ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κι' αὐτὴν τὴ στιγμὴ ἐγύρισε πρὸς τὴν εἰκόνα καὶ ὕψωσε τὰ μάτια του στὸ στόρισμα καὶ εἶπε :

«Τώρα, τώρα θέλω τὸ ὄμμα, Παναγία, δὲν

μὼν καὶ τώρα περίμενε μὲ ἀγωνία τὸν κόσμον . . .
Μὰ κανεὶς δὲν ἐμπαινε.

Ὅζω ἀπὸ τὴν πόρτα χαζεύανε κακίποσοι περῆργοι.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς μέσκα ; ρώτησε κάποιος δείχνοντας τὸ Στέφανον ποὺ σεργιάνιζε ἀνήσυχος.

— Αὐτὸς θάνατι ὁ ποιητῆς ποὺ λένε τὰ χαρτιά.

— Ποιητῆς ! Τί ἔχει νὰ πῆ ἐτούτη πάλε ἡ λέξη ; ρώτησε ἄλλος ἀπορώντας.

— Ρεῖ ἕνα τόσο δὰ πράμα δὲν ξέρεις ; Νά, κάνα ὄργανο θὰ παίξῃ . . . τοῦ ξήγησε ὁ ἄλλος.

— Μπρέ μὴν εἶναι κενένας χοροδράμας ;

— Μακάρι νάτανε ! Κ' ἴσα ἴσα ποὺ γύρευα μὲ τὸ κερί ἀνθρώπο νὰ μὲ μάθῃ χορὸ, εἶπε ὁ μπάριμπα Τράβος μὲ τὶς βράκες γελώντας.

— Δὲν μπαίνετε μέσκα ; Τί κάθεστε ἀπόξω καὶ χαζεύετε ; Πενήντα λεπτά μονάχα εἰσοδο ἔχει, φώναξε ὁ καφετζῆς.

— Γιατί τὸ κατέβασες στὰ πενήντα, ἀδερφέ ; Μιὰ δραχμὴ εἶχαμε ὀρίσει. Εἶναι καὶ ντροπὴ γιὰ ἕναν ποιητῆ . . . διαμαρτυρήθηκε μὲ ζωερὲς χερνομῆες ὁ Στέφανος.

— Ξέρεις πὼς δὲ θὰ βγάλω οὔτε τὸ πετρέλαιον ποὺ θὰ κάψω ; ἀποκρίθηκε ὁ καφετζῆς.

— Ἀκούς ρε σύ ; Θιατρο θὰ κάνουμε, φώναξε ἕνας μικρὸς μὲ τὰ πόδια γυμνά πάνω στὶς κρῦες πέτρες, ξεσθήθιαγος, μὲ τὴ μύξα κρεμασμένη στὰ χεῖλι

πρέπει νὰ γίνουν φονικά ἐξαιτίας του.»

Κι' ὡς τόσο ὁ Βασίλης ἀποκρινόνταν θυμόνοντας :

«Τὸ σὸί σας ἦταν ἄτιμο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ του· ἡ Βασιλικὴ εἶναι πουτάνα· τὸ ξέρουν τὰ πέντε χωριά ! Για μίαν δημόσια θὰ σκοτώσετε τὸ γαμπρὸ μας ;»

«Θὰ σὲ λιτανέψω» εἶπε πάλι ὁ ζωγράφος στὸ κόνισμά του.

Κάτου εἶχε ἀστράψει κι' ὅλας ἕνα μαχαῖρι, κ' ἡ βαβούρα τοῦ κόσμου ἦταν τώρα πολλή.

«Μή, μή !» ἐφώνησε τὸ πλῆθος στὸ δρόμον κ' οἱ γυναῖκες ἀπὸ τὰ παράθυρα.

Καὶ ξάφνου ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἀγιογράφου ἀνοίξε διάπλατα. Μιὰ στιγμὴ τὸ μάλωμα ἔπαψε, κ' ἐκοίταξαν ὅλοι τί θὰ γινόταν. Οἱ δικοὶ τῆς Μαρίας ἀναμετριώνταν πὼς νὰ διαφεντέψουν τὴ μπασιά, οἱ δικοὶ τῆς Βασιλικῆς πὼς νὰ χυμῆσουν μέσκα. Ἀλλὰ ὅλα τὰ μάτια εἶδαν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τὸ μεγάλο τὸ κόνισμα, γιὰ τὸ φῶς ἀπ' ὅλα τὰ παράθυρα ἔπεφτε ἀπάνου του. Ὁ λευκογυμνὸς ἀρχάγγελος ἐφαινόταν πανώρης, σὰ νάφραζε τώρα ἐκεῖνος τὸ διάβα πρὸς τὸ σπῆτι τοῦ ἀγιογράφου. Ἡ εἰκόνα ἐπῆνε ὅλην τὴν πόρτα.

Ὅλοι ἐστάσιον. Ἀθέλητα οἱ θυμωμένοι ἐρουψαν μπρὸς στὸν ἀγγελο τὰ μαχαῖριά τους, καὶ τῆ στιγμὴ κόσμος ἐρήχτηκε πολὺς ἀνάμεσα στοὺς μαλλωμένους καὶ τοὺς ἐχώρισε.

«Τόπο, τόπο» ἐφώνησαν πολλοὶ «λιτανεύει τὸ θαματοργὸ κόνισμα· φοβηθεῖτε τὸ Θεό.»

Καὶ τὸ στόρισμα εἶχε διαθεῖ τώρα τὴν πόρτα καὶ σαλεύοντας δεξιά καὶ ἀριστερὰ ἐπροχωροῦσε πρὸς τὸν κόσμον. Κι' ὅλοι οἱ ἄντρες ἀναρίστιαναν κ' ἐβγαζαν τὸ γιάδεμά τους κ' ἐσταυροκοπιώνταν καὶ οἱ γυναῖκες προσευκίωνταν μυιτικά ἀπὸ τὰ παράθυρα.

Κι' ἄκρα σιωπὴ ἰερασίλεψε.

Καὶ μὲ ἀργὰ πατήματα ἐστράτεψε τώρα στὸ χωριὸ ὁ ἀρχάγγελος, καὶ ἀπ' ὅλα τὰ στόματα ἐβγήκε ἀθέλητα ἡ δέηση κ' ἐψάλλαν ὅλοι μ' ἕνα στόμα φουβισμένοι καὶ εὐχαριστημένοι :

«Χαῖρε χαριτωμένη,» καὶ ἐβάδιζαν πρὸς τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ χωριοῦ.

Τ Ε Λ Ο Σ

του καὶ μ' ἓνα πανταλόνι ἀντρίκειο πού ἀνέβαινε ὡς τὶς ἀμασκάλες, δεμένο μ' ἓνα σπάγκο στὴ μέση γιὰ νὰ μὴν πέφτη.

Καμπόσοι κκαπετα-αἰοὶ βλέποντας τὸν κόσμο ζυγώσανε κι αὐτοὶ νὰ ἰδοῦνε.

— Τί τρέχει; Κανένας κκυγάς; ρώτησε ἓνας τὸν καφετζή μὲ μιὰ σακκούλα ἐλιές στὸ χέρι.

— "Ἐνας ποιητῆς εἶναι, καπετάνιο . . ." Κοπιάζετε μέσα, θὰ κάνετε γούστο . . . ἀποκρίθηκε κείνος.

Ὁ Στέφανος πού στεκότανε πίσω τοῦ τράβηξε τὸ μανίκι.

— Μὰ δὲ μιλάνε ἔτσι; Τὸ ξέρεις πὼς με ρεζιλεύεις; φώναξε σιγαλά.

Ὁ καφετζῆς τοῦρριξε μιὰ ματιά.

— Γιατί; Σ' ἔβρισκα τάχατες; Μωρὲ κατάλαβες πὼς με σκότισες; "Ἐτσι ξέρω γὼ νὰ μιλάω, ἀποκρίθηκε.

Ὁ Στέφανος κἀτι μουρμούρισε κι ἄρχισε πάλι τὸ σουλάτσο.

— Τί εἶναι; ρωτήσανε τὸν καπετάνιο οἱ ἄλλοι πού στεκότανε παραπέρα.

— Μὰ παράτταση θάχουνε, ξήγησε κείνος βάζοντας μιὰ ἐλιά στὸ στόμα του.

— Τέτοια μέρα κύτοι πάλι βρήκανε νὰ κάνουνε θέατρο; εἶπε ὁ ἓνας.

Ταχύνανε τὸ βῆμα τους γιὰ νὰ κερδίσουνε τὴν ὥρα πού χάσανε. Εἶχανε κ' ἐκκλησιά τὴ νύχτα.

Οἱ λίγοι περίεργοι ποῦχανε μαζωχτῆ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἀρχίσανε νὰ σκορπιοῦνται βριεστημένοι. Ἡ μάγκα καθισμένη στὸ πεζοδρόμιο χτύπηγε χάρμα τὰ γυμνὰ ποδαράκια του γιὰ νὰ ζεσταθῆ.

Τὸ κρὺο τρύπαγε. Λιγστοὶ οἱ διαβάτες. Τίτοιχα βραδεῖα καθένας μαζεῖεται νωρίτερα στὸ σπιτί του.

— Δὲν εἶναι προκοπή. Δὲ θὰ ρθῆ κανένας. Τί διάολο, ψώρα ἔχεις μωρέ; μουρμούρισε ὁ καφετζῆς πού κόπηκε πιά νὰ στέκεται ὀρθιος.

— Τί λὲς ἀδερφέ; Πὼς γίνεται αὐτό; Τί ἀνθρώποι εἶναι τοῦτοι ἐδῶ; φώναξε ὁ Στέφανος.

— Τί λὲς ἐκεῖ! Σκοτίστηκε βλέπεις ὁ κόσμος νάκούση τὴν ἀφεντεῖά σου μὲ τὰ μωρόλογα. Βρήκες καὶ σύ, βλογημένη, μιὰ δουλειά . . . Ποιητῆς λέει! Πφ . . . εἶπε ὁ καφετζῆς μὲ σιχασιά.

— Νὰ εἰσοῦνε κάνεμ ταχυδαχτυλογογός. Σέ- ρεις λοιπὸν τί παράδες μποροῦσε; νὰ βγάλῃς; Πέρσου εἶχε ρθῆ κάποιος κ' ἔκανε τὴν τύχη του. Μῆλο δὲ χωροῦσε δῶ μέσα. Ἐπαίρνε πού λὲς ἓνα σπαθί, τό- χωνε στὸ λαρύγγι του καὶ τόβγαζε πάλι δίχως νὰ πάθῃ τίποτις. Ἐπαίρνε τὸ μῆλο, τόκοβε στὰ τέτ- σερα, στὰ ὄχτώ, ὅσα ἤθελες κι ἀμέτως σοῦ τὸ πα- ρουσίαζε πάλι ὀλάκκισο. Αὐτὸ εἶναι δουλειά. "Ἄμ ἀπὸ σένα τί νὰ δῆ ὁ κόσμος; πρόστεσε ὁ ἴδιος.

Ὁ Στέφανος μὲ τὸ γιὰκὰ σηκωμένο καὶ τὰ χέρια στὶς τσέπες, τὸν κοίταζε, ὅση ὥρα μιλοῦσε, στὰ μάτια. Στάθηκε κάμποσο ἀμίλητος. Ἐπειτα στηλώθηκε στὰ λιγνά του πόδια πού μοιάζανε σὰν καλάμια μέσα στὸ φαγωμένο πανταλόνι του, σή- κωσε ἀψηλά τὸ κασκέτο του καὶ τοῦ εἶπε.

— "Ἐτσι λοιπὸν τὸ λὲς ἐσύ; Ταχυδαχτυλογο- γός! Παλιάτσος δηλαδή! Νὰ κάνω θάματα; Καὶ δὲ μοῦ λὲς; Ἐνα κελὸ ποίημα τί ἀξία ἔχει θαρ- ρεῖς; Σὲ ρωτῶ.

Σώπασε περιμένοντας ἀπόκριση. Ὁ καφετζῆς τὸν κοίταζε.

— Δὲ μιλάς; Νὰ σοῦ τὸ πῶ λοιπὸν ἐγὼ. Ἐνα καλὸ ποίημα, κύριε, εἶναι. κι αὐτὸ ἓνα θάμα. Κατάλαβες; Θάμα, καὶ! Μὰ σὰ δὲν καταλαβαίνεις τί σοῦ γίνεται, χαῖρε κύριε!

"Ἐβγαλε τὸ κασκέτο του, χαιρέτισε καὶ πε- τάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα . . .

Ὁ καφετζῆς χαμογέλασε.

— Βίδα! Κρίμας τὸ παιδί! μουρμούρισε.

"Ἀνέθηκε σ' ἓνα σκαμνὶ καὶ ξεκρέμασε τὴ σημαία ἀπὸ τὸ κοντάρι.

— Ποῦ πάει τώρα; Ποῦ θὰ ξενοχτίση, τρομάρα του; Καὶ γὼ ἔλεγα νὰ τὸν πάρω σπιτί ἀπόψε. . . συλλογιότανε κελὼς δίπλανε τὴ σημαία.

"Ἐσθισε τὴ λάμπη, κλείδωσε τὴν πόρτα καὶ τράβηξε γιὰ τὸ σπιτί του.

— Ἐχασα καὶ κκαμὶ δραχμὴ ἀπὸ νκαργιλέδες. Μὰ ἄλλη φορὰ δὲν ξαναμπάζω τίποτου; τρελλοῦς στὸ μαγαζὶ μου, μουρμούριζε στὸ δρόμο . . .

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΣΜΥΡΝΗ

Τὸ σπουδαῖο εἶναι πού τὴν περασμένη βδομάδα δώταμε ἀποφασιστικὴ μάχη γιὰ τὴν Ἰδέα στὸ θέα- τρο. Πῆγε γραμμὴ ὁ δημοτικισμὸς. Εἶχαμε τὴν Ἄντιγόνη (τοῦ Μάνου), τὸ «Στὴν Ὁξώπορτα», τὸ Χαλατμένο Σπιτί, τὸν Οἰδίποδα τοῦ Σεφεριάδη. Ὁ Βλάχος τὴν ἔπαθε στὰ γερὰ. Εἶχαμε θρίκμιο, μὰ ἄλλο πού σοῦ τὸ λέω, κι ἄλλο νὰν τῶβλεπε. Ἐν- θουσιασμὸς μεγάλος. Μονάχα ἓνας τῆς «Ἐπερινῆς» ἔβγαλε μιὰ σφυρίχτρα καὶ σφύριξε. Ὁ κόσμος ξα- γριώθηκε, κ' ἓνας μας, ὁ φαρμακοποιὸς Μωραῖτης, ἄρπαξε τὴ σφυρίχτρα καὶ ἀνάμεσα σὲ φωνὲς «ἔξω! ἔξω!» πέταξε τὸν Ἐπερινὸ ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο. Κ' ἡ Ὁξώπορτα ἄρρεσε.

ΣΜΥΡΝΙΟΣ

Ἡ Κοινή Γνώμη

ECCE HOMO

Φίλε «Νουμᾶ»,

Ἐξίσταμαι καὶ ἀπορῶ. . . μὰ δὲν ἀπορῶ πιά, τὸ βρήκα. Ὁ κ. Ξενόπουλος, τῶρα τελευταῖα, κεραυνοβολώντας δεξιὰ κι ἀριστερά, σ' ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ, τὸν Ψυχάρη καὶ τοὺς μαλλιαροὺς (κα- θὼς μὰς λέει), ἀρχίτισε νὰ μοιράζει διπλώματα μαλλιαροσύνης καὶ συχωροχέρτια ὀρθοφροσύνης. Ποιοὶ εἶναι μαλλιαροὶ καὶ γιατί εἶναι μαλλιαροὶ, κκατὰ τὸν κ. Ξενόπουλο πάντα, δὲν ξετάζουμε κι οὔτε μὰς μέλει. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ δοῦμε γιατί ὁ κ. Ξενόπουλος, γράφοντας σ' ἓνα νύφκντο περιοδικό, βρῖσκει σωστὴ τὴν κριτικὴ τοῦ κ. Κ. Χατζόπουλου γιὰ τὸν Παλαμᾶ καὶ γιατί ὁ ἴδιος ὁ κ. Ξενόπουλος γράφοντας ἄλλοτε στὸ «Νέο Ἄστυ» βρῖσκει σωστὴ τὴν κριτικὴ πού δημοσίεψε ὁ Ἐρμονας στὸ «Νουμᾶ» γιὰ τὸ «Δωδεκάλογον τοῦ Γύφτου» κι ἀνακήρυξε (σπολ- λάττη του) τὸν Ἐρμονα γιὰ τὸ μόνον Ἑλληνα κρι- τικό.

Νὰ σοῦ τὸ πῶ. Ὁ Ἐρμονας τότε εἶτανε, νὰ ποῦμε, ἐν ἐνεργείᾳ κριτικός κι ὁ κ. Ξενόπουλος τὸν χρειαζότανε. Σήμερα ἐν ἐνεργείᾳ κριτικός εἶναι ὁ κ. Χατζόπουλος κι ὁ κ. Ξενόπουλος τὸν χρεια- ζεται. Νά, ὁ λόγος πού πρόπερσι εἶταν ἀριστοῦρ- γημα ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» καὶ φέτο δὲν ἀξί- ζει καὶ πολλὰ πράμματα. Νά, ὁ λόγος πού πρόπερσι ὁ Ἐρμονας εἶταν ὁ μόνος Ἑλληνας κριτικός καὶ φέτο (κοίταξε κάπιο περασμένο φύλλο τῶν «Ἀθῆναι») εἶναι ἓνας μαλλιαρὸς καὶ λόγου του ἀπὸ τὸ σωρὸ. Νά, καὶ ὁ κ. Ξενόπουλος.

Μὲ ἀγάπη

ΑΝΤΙΕΝΟΦ ΔΥΛΟΙ

ΔΑΜΠΡΙΑΤΙΚΑ ΓΛΑΝΤΙΑ

Ἄιδινι, 19 τοῦ Ἀπρίλη 1910.

Ἀγαπημένε μου Νουμᾶ,

Θὰ διαβάσατε βέβαια στὶς ἐφημερίδες πὼς ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις ἐμπότισε τὶς πιστολιές καὶ τὶς κουμπουριές τὸ Πάσκα γιὰ νὰ μὴ γίνεῖ κανένα κακό. Καὶ μάλιστα μὰς ὑποσκέθηκε πὼς τοῦ χρόνου θὰ ρίξει γιὰ τὴ Λαμπρὴ καὶ κωνονιές! Μὰ οἱ κα- θκερουσιάνοι τοῦ τόπου μὰς «μένεα πνέοντες» (ἔτσι μιλοῦνε γιὰ νὰ τοὺς νιώθει ὁ λαός), ἐπειδὴ θὰ περ- νοῦσε ἡ Λαμπρὴ χωρὶς κανένα θόρυβο καὶ σούσουρο, σηκώσανε τὸν ἀνήξερο καὶ ἀπλό λαὸ στὸ πόδι κα- τηγορώντας τοὺς Μαλλιαροὺς πῶ; τάχα στὸν Ἐπι- τάφιον βλαστημήτανε τὸ Χριστό καὶ τὴ Θρησκεία. πὼς εἶναι ἄθρησκοι καὶ μασῶνοι καὶ τόσα ἄλλα κουροφέζαλα καὶ σχηλαμάρες. Ὑστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, τὴ νύχτα τοῦ Πάσκα, ἐνῶ λειτουργοῦσε ἡ ἐκ- κλησια καὶ ὅλος ὁ κόσμος μὲ ἡσυχία ἄκουε τῆς λόγια, οἱ κυκῆριοι Καθκερουσιάνοι τοῦ τόπου μὰς, οἱ θεοφοβούμενοι καὶ οἱ βέροι Χριστιανοί(!), βλέπον- τας πὼς ἓνας μπράδος ζητοῦσε ἀπὸ μὰς ἐξήγησε γιὰ τὸ ζήτημα, ἀρχίσανε νὰ σφύριζουνε καὶ νὰ φω- νάζουνε Ζούξ καὶ νὰ κάμουνε τόσο θόρυβο καὶ κακό, πού ὁ παπάς ἀναγκάστηκε νὰ κόψει τὴ λειτουργία καὶ ὁ κόσμος νὰ ἀνησυχῆσει. Καὶ μόλις, ἀφροῦ κατα- δεχτήκανε οἱ θρητικοὶ καὶ φανατικοὶ Χριστιανοὶ Κα- θκερουσιάνοι νὰ σιωπᾶσουνε, ξανάρχισε ἡ λειτουργία.

Τέτοια Λαμπρὴ περάσαμε, φίλε Νουμᾶ, μὲ τοὺς εὐλαβεῖς Καθκερουσιάνους τοῦ τόπου μὰς. Μὰ σὲ ὅλα τοῦτα, τίποτα ἄλλο δὲ βλέπω παρὰ μιὰ τε- λευταία σπιθα τῆς μισοδουσιμένης καθκερουσιάνικης κωλοφωτιᾶς.

Πρόθμος
Ο. Ν.

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Τὸ πὸν νόστιμο ἀπ' ὅσα ἔγραψε ὁ Μιστριώτης τοῦ- τες τὶς μέρες εἶναι ἡ δῆλωσις πού μὰς ἔκαμε εἰς τοὺς «Και- ροῦς» πὼς πολλοὶ φίλοι του κελῶνται νὰ μὴ ἀποθήκῃ πρὶν λυθῆ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα.

— Τὴν ἰδέα εὐχὴ κάνουμε καὶ μεῖς. Γιατί ὅσο περσό- τερο ζῆσει ὁ Μιστριώτης κι ὅσο ἀγριώτερα πολέμησει τὴ ζωντανὴ γλώσσα, τόσο γληγορώτερα θὰ μὰς φέρει καὶ ἐπὶ τελειωτικῶν νίκῃ.

— Τσεκουράτι ὁ κ. Παναγιωτόπουλος τὰ εἶπε στὰ ἐγ- καίνια τοῦ ἐργατικῶν σχολεῖοῦ τὴν Κεριακὴ. Σὰν τὸ σκολεῖο ποῦγινε στοὺς Ἀμπελοκήπους, ἔ γίνονε κι ἄλλα πα- ρόμοια σκολεῖα καὶ σ' ἄλλες ἐπαρχίες, ὁ σκολαστικισμὸς θὰ φοφῆσει ἀπὸ ἀσῖτια.

— Καὶ θὰ γίνουνε, γιατί ἡ Ἀνάγκη, πού χίλιοι Μι- στριωτοκαλλιθηδρες δὲν μποροῦνε νὰν τῆς ἀντισταθοῦνε, θὰ μὰς σπρώξει σὲ πρῆκτικώτερος δρόμους. Ὁ Θεὸς μα- νάχα νὰ βάλει τὸ χέρι του, τὸ σπρώξιμο αὐτὸ νὰ γίνεῖ μιὰν ὄρ' ἀρχύετρα, ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρός.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Κ. Λεοντ. στὸ Μικκώπ. Ἀδάμας τὴ συντροφὴ κ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Γ. Κοντ. στὸ Μόναχο. Χαρήκαμε πού μιλῆς γιὰ ἓνα καλλιτέχνη πού καὶ μεῖς πολὺ τὸν ἐχτι- μοῦμε. Θὰ δημοσιευτεῖ.—κυρία Α. Γ. Θὰ δημοσιευτεῖ στὸ ἄλλο φύλλο.

Π. Σ. ΔΕΛΤΑ

ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

—ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ (μὲ εἰκόνες τοῦ κ. Ν. Δόντρα).

—Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑΣ (μὲ εἰκόνες τῆς Κας Σοφίας Λασκαρίδη).

Τυπώθηκε ἐπὶ τὴν Δόντρα, σὲ διαλεχτὸ χαρτὶ καὶ εἶναι καλλιτεχνικῶς δεμένο. Πουλιέται ἐπὶ τὸ βιβλιοπωλεῖο τῆς «Ἐστίας» δρ. 3,50.